

Sedmi dan: "Zar je Krist razdijeljen?"

184. Iskustvo Duha u Crkvi najopširnije se opisuje u Pavlovoj prvoj poslanici Korinćanima. Sljedeći tekst pokazuje da je ono ugroženo po odviše ljudskim odnosima, po osobnim ovisnostima o "vođama" i tako nastajućim dijeljenjima:

"Braćo moja, o vama mi rekoše da među vama ima svađa. Mislím to što svaki od vas govori: 'Ja sam Pavlov', 'A ja Apolonov; 'A ja Kefin! (=Petrov), 'A ja Kristov. Zar je i

Krist razdijeljen?... Doista, dok je među vama zavist i prepiranje, zar niste tjelesni, zar po ljudsku ne postupate?.. Zato neka se nitko ne hvasta ljudima" (1 Kor 1,11 sl. 3,3.21)

1. Što stoji u tekstu?

185. Ponajprije uočavamo da je zajednica za Pavla "Krist" (usp.1 Kor 12,12). Pod tim izrazom podrazumijeva se troje:

- sada uzvišeni Gospodin
- konkretna Korintska zajednica
- Duh Sveti koji povezuje Krista s kršćanima i kršćane međusobno.

Zajednica nije čisto ljudska ustanova ili skup nego sam Krist je po svojem Duhu Svetom u njoj nazočan (1 Kor. 12,12).

Razdiobe i stranke u zajednici nisu stoga čisto ljudska suprotstavljanja, nego ujedno kidaju samoga Krista: "Zar je Krist razdijeljen?"

U Korintskoj zajednici djelovali su različiti "misionari" (Pavao, "Petar", u

eni Židov Apolon). Koji su od njih kršteni smatrali su se njihovim sljedbenicima i mislili da njima osobno pripadaju. To je uzrokovalo – moderno izraženo – nezdravu "grupnu dinamiku" i time kao posljedicu zavist i cijepanja među grupama. Pavao osuđuje takvo grupiranje kao zemaljsko i "ljudsko" te naglašava: sve pripada vama, a vi pripadate Kristu, jer se samo u njegovo ime kršćanin krsti. Stoga se nitko ne smije smatrati sljedbenikom jednog apostola ili Duhom nadarenog "učitelja". Sam Pavao podlaže svoje misijsko djelovanje ispitivanju po Bogu (1 Kor 3,10.13 sl.).

Gdje prevladavaju ljudski odnosi, ne može djelovati Duh Kristov.

2. Što nam Bog želi reći?

186. Pripazimo da Pavao smetnje u odnosima Korintske zajednice ne povezuje izravno s đavolskim utjecajem, nego na dominaciju ljudske simpatije prema nekom krstitelju, na ljudsko nastojanje za prednošću (nadmoći): pojedinci i grupe jedni pred drugima "pokazuju se važnima" (1 Kor 4,6) i zamjenjuju ljudska iskustva s iskustvom Crkve. Pavao ne osuđuje formiranje grupa kao takvo, jer na kraju poslanice izričito hvali "kućnu crkvu" koja se oblikovala oko Stefana (1 Kor 16,15-18). Pavao ipak živo opominje da u Crkvi treba razlikovati ljudsko od djelovanja Duha Svetoga: on još ne može Korinćanima "govoriti kao duhovnima", jer ih još nalazi "tjelesnima" (1 Kor 3,1-3). Slično vrijedi i danas:

Sadašnja obnova Crkve je na svim razinama obilježena nastajanjem grupa. S ustanovom sinode, raznih savjetodavnih odbora najprije je dostignuta samo *sociološka* razina Crkve, ali ne tim samim i *duhovna*.

Trebat će prevaliti još dugi put dok u tim skupinama svatko osjeti drugoga kao "mjesto Božje prisutnosti" i čitav se skup doživi kao dio "Tijela Kristova". Često prevladavaju ljudska nastojanja pri ostvarivanju određenih interesa i gledanja – služeći se katkada i sredstvima koja su uobičajena u političkoj borbi. Pavao bi vjerojatno i danas nekim skupinama doviknuo: Ne postupa li se kod vas i odviše ljudski? Molite li posve konkretno i zajednički za karizmu raspoznavanja i mudrosti (1 Kor 12,8) prije svojih odluka, za očuvanje od zloga, za služenje zajednici i čitavoj Crkvi?

187. Slično vrijedi za kućne kružoke, molitvene grupe, biblijske kružoke. Ne prevladava li ovdje često ljudska simpatija? Nerijetko se naravne nadarenosti ili neobične sposobnosti prebrzo ocjenjuju kao darovi Duha. Kod "duhovnih poticaja pojedinaca katkada se osjeća nastojanje za moću, ugledom, ljudskom naklonošću. Procesi dinamike grupe prečesto se poistovjećuju s iskustvom Crkve. Duševna pokretnost, osjećaji radosti smatraju se, bez ispitivanja, djelovanjima Duha Svetoga.

Metode i tehnike iz nekršćanskih religija se preuzimaju bez dovoljnog rasuđivanja i ne integriraju se u cjelinu susreta s Kristom.

Od Pavla učimo: Bog ne isključuje stvorene sile, ljudske nadarenosti i grupne procese, nego ih preuzima, intenzivira, pročišćuje i nadilazi kao njihov izvor.

Ljudsko samoiskustvo i iskustvo zajednice uključeno je u svim duhovnim procesima. Ono se ipak ne smije poistovjetiti s djelovanjem Duha Svetoga.

3. Što moram činiti?

188. Pitaj se danas:

1. Doprimosim li zavisti i svađi u zajednici? Pripadam li grupi koja se okuplja oko jedne osobe i smatra se iznad drugih grupa? Ako pripadaš nekom udruženju ili duhovnom pokretu pitaj se: Jesam li spreman zahvalno prihvatiti duhovne poticaje i karizme u drugim udruženjima i pokretima kao Božje darove čitavoj Crkvi, ili prema njima imam osjećaje konkurencije?

2. Jesam li svjestan da je pri mojem zalaganju u Crkvi i za Crkvu djelotvorno također i moje nastojanje za ugledom i ljudskom naklonošću? Jesam li spreman i kod drugih (nositelja crkvenih službi) podnositi ljudske slabosti? Jesam li spreman svoje djelovanje podložiti duhovnom prosuđivanju drugih?

Mi ne ljubimo Crkvu zato što je ljudski savršena, nego jer je Bog ljubi i jer se Krist za nju predao.